

[Peter Nielsen.]

kan man sige, til realitetsforhandling, men til sin tid må erstattes af andre, hvis det fornødne kasseoverskud skal etableres.

Henry Christensen: Det er en besynderlig politisk situation, der har hersket i folketinget igennem de senere dage, men inden jeg skal gøre et par kommentarer specielt hertil, vil jeg begrunde venstres syn på selve den økonomiske situation og den økonomiske politik, der efter vor mening burde være taget i anvendelse.

Økonomien her i landet er simpelt hen under den nuværende regering løbet løbsk på faretruende vis og i en grad, som vi ikke længe har oplevet det. Det er ikke, fordi vi står over for fattigdommens problemer. Regeringen har ikke evnet at styre den økonomiske velstand, der er kommet til os i kraft af den almindelige internationale højkonjunktur og i kraft af den tekniske udvikling, der har været.

Det var en stor svaghed for socialdemokratiet og den nuværende regering, at disse under valgkampen i september ganske for-tav, hvad det var der ventede landets befolkning, når valget var overstået. Trods talrige spørgsmål til socialdemokratiske repræsentanter ude omkring i landet nægtede man, at der forestod en opgave af en karakter som den, folketinget nu har været beskæftiget med i adskillige måneder. Det, som socialdemokratiet dengang manglede, var det fornødne mod til at sige de ubehagelige sandheder, som det var nødvendigt at sige, hvis der skulle skabes forståelse for, hvad opgaven var.

Da indkomstafgørelserne så igennem efterårs- og vintermånederne stod for, manglede regeringen igen mod til at sige befolkningen og organisationerne sandheden om de faktiske forhold. Det var regeringens eget og selvstændige ansvar, at man undlod at give ordentlig oplysning om de økonomiske muligheder. Som bekendt opfordrede venstre igennem efterårsmånederne under debatterne her i tinget og ved andre lejligheder gentagne gange landets ansvarlige regering til at give autoritativ besked om de økonomiske muligheder for at sætte indkomsterne for befolkningen i vejret. Regeringen tav på dette punkt. Hvilken vejledning fik organisationerne, der skulle træffe afgørelser på

disse vigtige områder, fra landets regering? De fik ingen. Regeringen tav, og derfor har regeringen også i det manglende mod, den på dette område udviste, sit betydelige ansvar for situationen, som den udviklede sig.

Hvad er resultatet blevet? Resultatet er blevet, at på baggrund af en forventning om en produktionsstigning igennem 1965 på godt 4 pct. må vi nu regne med, at vi sætter indkomsterne i befolkningen i gennemsnit her i landet i vejret med omkring 12 pct. Det er denne skævhed, der nu yderligere forstærker vanskelighederne i den økonomiske situation. Jeg tror ikke, det er for stærkt at sige, at indkomstpolitikken simpelt hen er mislykkedes, når resultatet er blevet det, jeg her har nævnt.

Denne skævhed indtraf på baggrund af en situation i 1964, der også viste en meget betydelig skævhed på alvorlige økonomiske områder. Vi kender de uheldige forhold på vor betalingsbalance, til slut med et underskud på omkring 1.350 mill. kr. Vi kender det skæve forhold imellem forbrug og investering, og vi kender den inflatoriske udvikling igennem 1964.

Men foruden indkomsteksplosionen, som regeringens manglende mod bærer sin del af ansvaret for, har vi oplevet en eksplosion på et andet område, som også danner baggrund for disse ugers overvejelser. Det er eksplosionen i væksten i de offentlige udgifter. Her har det igen knebet for regeringen at tilrettelægge en politik, der havde rimelig forbindelse med de økonomiske muligheder, med de statsfinansielle muligheder. Hvad bliver så resultatet? Resultatet bliver, at fordi man mangler overblik, fordi man mangler tilrettelæggelse, fordi man ikke har mod nok til at sige stop på de punkter, hvor man kunne sige stop i tide, så får vi denne eksplosive vækst, og så står man med et offentligt udgiftsbudget, der stiller disse kolossale krav til borgerne, og som derudover stiller krav om anlægskapacitet og arbejdskraft, som det simpelt hen ikke er muligt at opfylde.

Når man så bagefter skal til at genoprette dette, hvad bliver så virkningen? Så bliver virkningen, at regeringen må foreslå, at man griber ind på områder, hvor det gør særlig ondt. Det er særlig ubehageligt for socialministeriets vigtige budget, for under-